

Bryan Griffin

Cuộc đời
ông già
Nô-en

HỘI VĂN HỌC NGHỆ THUẬT KHÁNH HÒA • 2000

Jacklin

Cuộc đời ông già Noel

Bryan Griffin

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

TABLE OF CONTENTS

[Tựa đề](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

CHƯƠNG 1

Cơn Bão

Ngày xưa ngày xưa, trong một ngôi làng nhỏ trên bờ biển Baltic, có đôi vợ chồng người đánh cá sống trong một căn nhà bằng đá với hai đứa con, cậu con trai năm tuổi là Ni-cô-la (Nicolas), còn đứa em gái của nó là bé Kây-ti (Katty)

Một buổi chiều nọ, khi Ni-cô-la ngồi bên cửa sổ và đeo một mẫu gỗ trôi dạt, cậu nhìn thấy sự thịnh nộ của cơn bão trên những tầng mây. Cậu có thể nghe được tiếng ào ào của những con sóng đập vào bờ biển ở ngoài xa, ý nghĩ của cậu hướng về người cha đang phải chống chọi với cơn bão trên con thuyền đánh cá mỏng manh. Vài phút sau Ni-cô-la không còn có thể nghe thấy tiếng sóng đập xô nữa vì những tiếng đập rào rào của trận mưa đá dội lên tấm kính cửa sổ. Trời tối sầm lại khi Ni-cô-la hỏi mẹ bằng một giọng lo âu, "Mẹ, mẹ có nghĩ là bố sẽ được an toàn ở ngoài kia không?" Cậu bé không nhận được câu trả lời. Mẹ cậu quá bận bịu trong việc chăm sóc em bé Kây-ti đang lên cơn sốt nằm trong chiếc cũi. Cuối cùng bà đứng dậy với ánh mắt lo âu và bộc lộ tất cả nỗi niềm cho Ni-cô-la

"Em gái của con đang bị sốt, mẹ không thể chờ bố con được nữa. Ni-cô-la, mẹ muốn con ở ngay bên cạnh em và đắp lên trán em những tấm vải ướt này để em hạ sốt. Mẹ sẽ trở về ngay khi nào có thể" Bà vừa nói vừa vỗ nhẹ lên cái đầu vốn hay đăng trí của Ni-cô-la Sau khi khoác lên người chiếc áo chòang bà vội vã bước ra ngoài trời đêm đen tối, một cơn gió mạnh thổi những bông tuyết xuyên qua cửa vào trong nhà ngay khi bà vừa bước ra

Ni-cô-la trông chừng Kây-ti hàng giờ một cách kiên nhẫn, cho đến khi con bé đầy hết đồng chăn đắp sang một bên và khuôn mặt cô bé trở nên trắng bệch và cậu bé sờ vào cái trán bé nhỏ thấy mát dần. Khi đồng tro trong lò lửa chuyển từ màu đen sang màu xám thì đầu của Ni-cô-la đã gục xuống và cậu bé đã ngủ ngay trên sàn nhà bên cạnh chiếc cũi.

Đó là tư thế mà sáng hôm sau những người dân làng nhìn thấy cậu bé khi họ đến báo tin buồn là cha cậu đã bị cuốn mất hút vào trong cơn bão. Mọi điều còn chưa hết tồi tệ, họ cũng đã kể cho cậu bé biết rằng bà mẹ đáng thương của cậu đã bị chết vì một chiếc cây ngã đè lên người trên đường tới nhà bác sĩ. Giờ đây cái gia đình đã một thời hạnh phúc với bốn người giờ chỉ còn một mình Ni-cô-la. Cậu đã trở thành đứa trẻ mồ côi.

CHƯƠNG 2

Những món quà Giáng sinh đầu tiên

Giờ đây ai sẽ là người chăm sóc bé Ni-cô-la khi cậu chỉ còn lại một mình trơ trọi trên thế giới này? Những người đánh cá và những bà vợ của họ đã tụ họp để bàn về số phận của cậu bé. "Dĩ nhiên chúng ta sẽ chăm sóc cậu bé" một người nói "nhưng thật không dễ dàng gì khi đã phải nuôi năm đứa rồi mà cậu bé thì đang tuổi lớn"

"Bây giờ thì đang giữa mùa đông những ngày tốt để ra khơi thì khi có khi không" một người khác nói "may mắn thì chúng ta mới đủ ăn cho đến mùa xuân"

Lúc đó bà Bavran hiền lành phúc hậu nói: "Chúng tôi đã dự trữ thức ăn cho mùa đông này rồi, và chúng tôi cũng có một cái giường cũ, vì vậy chúng tôi có thể nhận cậu bé tội nghiệp đó. Nhưng xin các bác nhớ kỹ cho là cuộc sống của một người đánh cá không bao giờ dễ dàng cả" bà nói thêm "nào ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra trong những năm sắp tới? Tôi nghĩ chúng ta phải chia sẻ với nhau vì Ni-cô-la Ở #273;ây chúng ta có mười người, vì vậy mỗi chúng ta sẽ phải nhận nuôi cậu bé một năm, nhờ đó cậu bé sẽ được chăm sóc đến năm mười lăm tuổi, và hiển nhiên là cậu bé biết ra khơi trước khi cậu được mười lăm tuổi.

Mọi người đều đồng ý, vì vậy Ni-cô-la đến sống với gia đình Bravan vào ngày trước Lễ Giáng Sinh một ngày. Sự náo nức của lũ trẻ chỉ làm cho Ni-cô-la cảm thấy khổ sở, và thế là cậu thu người trong một góc phòng, khóc nức lên vì nỗi đau khổ vì mất mẹ, cha và em Kây-ti yêu quý, Ni-cô-la cố tránh nghe những âm thanh vui nhộn trong nhà. Thế nhưng cánh cửa đã chậm chậm mở ra, một bóng dáng nhỏ bé xuất hiện

"Mày muốn gì" Nicholas hỏi với giọng gần như thô bạo. "Cút ngay, tao muốn một ở mình"

Đứng ngay giữa cửa, miệng cậu bé run run: "thuyền của em bị gãy rồi". Rồi cậu bé bật khóc: "Đây là cái mới nhất cho lễ Giáng sinh đó, thế mà bây giờ cha thì ra khơi rồi, mẹ thì không thể lấp lại được. Em biết làm sao bây giờ?" Cậu bé hỏi và trong bàn tay cầm chiếc thuyền đồ chơi bị gãy. Ni-cô-la đưa tay áo lên chùi nước mắt và cầm lấy mẫu đồ chơi bị vỡ. "Anh sẽ gắn nó lại cho em", cậu nói và quay trở lại trong cái góc đơn độc của mình.

"Anh ra nơi có ánh sáng đây này" cậu bé Bavran nói

Thế là Ni-cô-la bước vào nơi sáng sủa hơn, có nhiều đứa trẻ và nhiều tiếng cười hơn. Thóang chốc cậu quên mất nỗi buồn của mình.

Nhiều tháng trôi qua, Ni-cô-la dần dần yêu mến những đứa trẻ nhà Bavran, Ốt-tô, Matgaret và Gretchen. Cậu thích chơi với chúng, nhưng cậu biết điều này sẽ không kéo dài được bao lâu. Khi ngày lễ Giáng sinh kế tiếp đang đến gần và gia đình Bavran bàn về việc Ni-cô-la sẽ rời họ, cậu bối rối và hoảng sợ, tuy nhiên những ý tưởng chính trong đầu cậu vẫn là làm thế nào cậu có thể đền đáp lại lòng tử tế của họ. Ni-cô-la ước ao cậu có thể cho tất cả mọi người một món quà, nhưng tất cả mọi thứ của cậu có được trên đời này chỉ là những chiếc áo cậu mặc, một chiếc áo chòang đặc biệt và những chiếc quần dài, một chiếc tủ cũ và một con dao bỏ túi trước kia là của bố cậu. Cậu không thể nào rời bỏ những thứ này. Bỗng dưng một ý tưởng kỳ diệu lóe lên trong đầu cậu. Cậu sẽ để những đồ chơi cho lũ trẻ như trước kia cậu vẫn làm cho bé Kây-ti em gái nhỏ của cậu

Vì vậy, hai tuần cuối cùng ở với gia đình Bavran, Ni-cô-la làm việc một cách bí mật trong nhà kho tối tăm, giấu ngay mẫu gỗ và con dao khi nghe có ai đến gần. Cậu làm việc cật lực suốt những ngày cuối cùng vì vậy tất cả những quà tặng đã hoàn thành vào buổi sáng ngày lễ Giáng sinh. Hơn nữa, đó cũng là ngày mà mùa đông trước gia đình Bavran đã đem cậu về và giờ đây thời hạn đã hết, cậu sẽ phải chuyển sang gia đình khác

Những đứa trẻ lặng lẽ khóc khi Ni-cô-la gói những thứ đồ đạc nghèo nàn của cậu trong khi ông Bavran đang chờ đưa cậu sang nhà gia đình Hans một người làm lưới. Đứa trẻ mồ côi đã lấy ra từ trong chiếc túi của mình ra những món quà thô sơ cậu đã làm và khi nhìn thấy lũ trẻ vui sướng với những món quà tặng, cậu hạnh phúc đến nỗi không còn muốn khóc nữa. Một cảm giác ấm áp lan tỏa trong trái tim cậu bé khi cậu nhìn thấy những khuôn mặt hạnh phúc của họ và nghe thấy tiếng reo vui cảm ơn của họ.

"Giáng Sinh năm sau anh sẽ làm cho các em những món đồ chơi đẹp hơn" Ni-cô-la nói với giọng quả quyết. "Các em hãy chờ xem nhé"

Với lời hứa hẹn đó, Ni-cô-la giờ đây đã 6 tuổi, dũng cảm từ biệt họ, dáng dấp bé nhỏ quay đi từ biệt khung cảnh hạnh phúc và chuẩn bị đối diện với hoàn cảnh chưa biết ra sao của năm sắp tới với gia đình mới. Khuôn mặt của cậu bé buồn xo, tuy nhiên đôi mắt màu xanh trong sáng vẫn ấm áp với những ý nghĩ hạnh phúc mà cậu vừa để lại sau lưng.

"Tốt thôi" cậu nghĩ về mình khi họ đến gần ngôi nhà của người đan lưới: "Có thể năm đứa trẻ ở đây cũng sẽ tử tế với mình như gia đình Bavran và mình có thể làm những đồ chơi cho chúng. Giáng Sinh có lẽ là lúc hạnh phúc của mình ngay cả khi đó là ngày mình phải rời đi.

CHƯƠNG 3

Cuộc đua xe trượt tuyết

Tại ngôi nhà của người làm lưới, hầu hết những buổi chiều mùa đông bọn trẻ học cách quấn và gỡ rối đồng dây, vá những chiếc lưới đơn giản. Ni-cô-la khám phá ra một cách tách những sợi tơ của cây gai dầu màu vàng cậu có thể làm được mái tóc giống như thật cho những con búp bê bằng gỗ mà cậu thường đeo gọt khi rảnh rỗi. Khi cậu từ giã họ vào cuối năm, năm đứa trẻ nhà làm lưới đã tìm thấy năm món đồ chơi nhỏ đang nằm chờ chúng trên chiếc lò sưởi. Ni-cô-la cũng không quên lời hứa của cậu với ba đứa trẻ nhà Bavran, nên cậu làm một chuyến đi đặc biệt đến ngôi nhà của họ vào buổi sáng Giáng Sinh hôm ấy với những quà tặng

Khi nhiều năm trôi qua, kỹ năng của Ni-cô-la ngày càng tăng lên, với con dao của người cha. Và tất cả những đứa trẻ đều trông đợi một món quà của Ni-cô-la vào ngày Giáng sinh. Không một đứa trẻ nào bị thất vọng, bởi vì nhà điêu khắc bé nhỏ ấy luôn luôn biết rõ điều mà mỗi đứa trẻ ao ước.

Chỉ còn một tuần nữa là Giáng Sinh. Ni-cô-la giờ đây đã mười bốn tuổi đến sân trường nhìn thấy tất cả những bạn bè trong nhóm đang trò chuyện thật sôi nổi.

"Có chuyện gì thế?"

"Sắp có một cuộc đua xe trượt tuyết vào sáng ngày Giáng Sinh" Ốt-tô nói. "Xuất phát từ cổng nhà vị điền chủ trên đỉnh đồi và đích là cây thông lớn ở phía bên kia nhà ông ấy"

"Còn giải thưởng" Han ngắt lời, "là một chiếc xe trượt mới với phụ tùng bằng kim loại"

"Ni-cô-la, cậu sẽ tham gia chứ? Xe trượt của cậu cũng không tồi mà, cho dù cậu..."

"Suyt, Jan", một giọng khác thì thầm.

"Thật không hay khi nhắc Ni-cô-la nhớ lại rằng cậu ấy đã phải tự làm chiếc xe trượt tuyết trong khi cha chúng mình làm cho mình"

Nhưng Ni-cô-la không lắng nghe cuộc nói chuyện. Cậu suy nghĩ một cách chóng vánh. Cuối cùng cậu quay sang mọi người và hỏi: "Khi nào cuộc đua bắt đầu?"

"Đúng 9 giờ vào sáng ngày Giáng sinh"

Ni-cô-la lắc đầu một cách lưỡng lự. "Tớ không biết tớ có thể đua được không" Cậu nói chậm chậm. Cậu đang nghĩ đến cái tủ đầy ắp đồ chơi mà cậu sắp sửa phân phát cho tất cả các trẻ em vào sáng ngày Giáng sinh, đặc biệt là một cái cho Elsa, con gái người đồn củi, cô bé sống ở bên ngoài khu làng

"Có lẽ nếu mình thức dậy thật sớm và thật vội vã" Ni-cô-la nói với chính mình, lúc đó cậu chợt nhận ra đường đua sẽ đi ngang qua ngay ngôi nhà của Elsa. Con búp bê sẽ được thả rơi trong vài giây, cho phép cậu bé tiếp tục đua mà không mất chút thời gian nào.

"Tôi sẽ có mặt ở đó Tôi sẽ có mặt ở đó! Đúng 9 giờ và tốt hơn là các bạn hãy đề phòng mất cái giải thưởng đấy!" Cậu la lên một cách khoái trá. Buổi sáng ngày Giáng sinh bầu trời sáng và đầy nắng, đầy ắp những bông tuyết tươi đẹp. Ni-cô-la đã thức dậy trước khi mặt trời mọc, và như thường lệ cậu đặt những đồ chơi trước cửa của mọi căn nhà. Khi bọn trẻ bắt đầu lên đường với

những chiếc xe trượt của chúng chuẩn bị cho cuộc đua, toàn bộ dân làng theo sau để xem cuộc đua một cách đầy hào hứng. Nhưng không có một dấu hiệu nào của Ni-cô-la Thật không may, một trong những bánh lăn bằng gỗ của chiếc xe trượt đã bị gãy dưới sức căng của bao đồ chơi nặng. Khi cậu bé tuyệt vọng đang cố buộc lại bằng sợi dây, cậu nghe thấy âm thanh của chiếc kèn vang lên từ trên đỉnh ngọn đồi ngay nhà vị điền chủ. Cuộc đua đã bắt đầu. Ni-cô-la vô cùng tuyệt vọng bởi vì cậu biết mình đã lỡ một cơ hội giành được chiếc xe trượt tuyết mới, nhưng dù sao cậu cũng phải đi ngang qua ngôi nhà của người đồn củi để phát quà cho Elsa, cậu quay lại dựng chiếc xe trượt méo mó lên và lao về phía đỉnh đồi. Khi cậu chạm đến điểm xuất phát, Ni-cô-la nhìn thấy bạn cậu đang tăng tốc ở ngoài xa, trông giống như một đốm đen nhỏ.

"Đi nào Ni-cô-la" dân làng gọi, "chúng ta sẽ đẩy cho cháu khởi động. Một, hai, ba Nào đi"

Ni-cô-la bay xuống ngọn đồi, mặt cậu buốt vì gió, cậu trượt mỗi lúc một nhanh, bánh lăn bằng gỗ hầu như không chạm vào nền tuyết cứng. Cái đốm đen đã to dần và Ni-cô-la biết cậu sẽ bắt kịp những đứa trẻ khác. Lũ trẻ hiện ra càng lúc càng to dần đến khi Ni-cô-la gần như ngã ra khỏi chiếc xe chúng thật sự kinh ngạc. Chúng đã dừng lại và đợi cậu ngay trước nhà của người đồn củi.

"Nhanh lên Ni-cô-la" Jô bé nhỏ động viên "Chúng tớ đã chờ cậu trên đỉnh đồi, nhưng ông điền chủ nóng ruột nên thôi còi bắt chúng tớ xuất phát. Cậu biết là chúng tớ sẽ chờ cậu nếu có thể"

"Đúng thế, Ôt-tô hét lên "bây giờ đi đến thả con búp bê đó trước cửa nhà Elsa, nào đi! Từ bây giờ chúng tớ sẽ đợi cậu! Trước hết phải cố vì một chiếc xe trượt mới "

Với một tiếng hò ồn ả, hai mươi đứa trẻ la lên và cuộc đua lại tiếp tục trên thung lũng đóng băng xuyên qua những quãng đường đất họ phải xách chiếc xe trượt lên, ngoằn ngoèo dưới những hàng cây và một đoạn dài khó khăn gồng sức trèo lên đồi phía sau nhà vị điền chủ. Ni-cô-la chỉ còn thấy một đứa trẻ phía trước mình khi cây thông lớn xuất hiện trong tầm mắt.

Giờ đây cậu đang băn khoăn xem thử cần bao nhiêu tiền cho chiếc xe trượt mới để đi phân phát những món quà Giáng sinh. Ni-cô-la trượt nhanh đến nỗi mà cậu nghĩ rằng trong giây lát cậu sẽ xuyên qua cây thông tách nó ra làm đôi, nhưng ngay lúc ấy cậu lái chiếc xe sang một bên và nhảy ra. Khi cậu tháo chiếc mũ len ra, cậu nghe những tiếng reo hò của dân làng. Cậu đã thắng cuộc đua! Điều ấy giống như một giấc mơ đã trở thành sự thật.

Tất cả những đứa trẻ tháp tùng Ni-cô-la về nhà trên chiếc xe trượt tuyết mới. Mỗi bà mẹ, mỗi người cha tay họ đi qua đều vẫy tay, mỉm cười đầy tự hào sung sướng như thể con của họ đạt giải.

CHƯƠNG 4

B uối tối trước đêm Giáng Sinh

Sau khi dân làng giải tán về nhà, Ni-cô-la dừng lại ngay trước cửa ngôi nhà nơi cậu đã sống năm trước. Cậu thấy bên cạnh mình người đàn ông gầy gò ảm đạm, như thể chẳng bao giờ có được nụ cười trong đời ông ta. Đó là Bertram Marsden, người khắc gỗ trong làng, người mà tất cả những đứa trẻ đều gọi là "ông khủng Marsden" bởi vì ông sống một mình, hiếm khi trò chuyện với ai, lại hay rượt đuổi những đứa trẻ ra khỏi cửa với cái nhìn đe dọa và những lời nói cục cằn.

"Chắc mày đã quên mất là hôm nay mày dời đến nhà tao?" Marsden hỏi một cách thô lỗ.

Ni-cô-la ngược lên. Ờ không, cậu không quên, và cậu biết rất rõ vì sao Marsden đề nghị nhận cậu. Lý do duy nhất ông quyết tâm, thậm chí nôn nóng, nuôi nấng bảo bọc Ni-cô-la bởi vì hầu hết năm năm nay ông đã theo dõi công việc mà cậu đã làm với con dao cũ, ông nhận ra rằng Ni-cô-la sẽ là người tập sự giỏi và ít tốn kém cho ông.

Một lần nữa, Ni-cô-la gói ghém những đồ đạc ít ỏi lên trên chiếc xe trượt mới, nói lời tạm biệt với gia đình cậu sắp từ giã, và theo về ngôi nhà tiêu tụy của ông khủng Marsden ở ngoài rìa làng.

Khi bước vào ngôi nhà, Ni-cô-la bước ngay vào trong gian làm việc chính của người thợ khắc gỗ. Ở đây cậu nhìn thấy chiếc ghế dài, bàn làm việc, những dụng cụ của ông và một số gỗ đã được phân loại.

Marsden chỉ cái cửa trong góc và nói: "Mày có thể cất những đồ đạc trong đó".

Ni-cô-la vẫn đứng yên giữa căn phòng hỗn độn, nhìn quanh mất hết tinh thần.

"Có một cái giường để mày ngủ. Tốt hơn là mày cất chiếc xe trượt xinh đẹp kia đi chợ. Chúng ta không có thì giờ mà nô đùa trên tuyết. Thôi nào Ni-cô-la, đừng có đứng trố mắt ra như thế. Cất mọi thứ của mày đi, ở đây mày còn phải học nhiều. Tao sẽ làm cho mày trở thành một người thợ mộc giỏi. Không còn thì giờ cho những con búp bê ngốc nghếch và những đồ chơi bằng gỗ nữa đâu. Mày sẽ phải kiếm sống nuôi thân. Ô nhân tiện mày cũng nói cái lũ trẻ vẫn lẻo đẻo theo mày tránh xa nơi này ra, mày có hiểu tao nói gì không hử thẳng nhóc?"

Ni-cô-la cúi đầu lặng lẽ làm công việc cất đặt những thứ đồ đạc của mình.

Từ đó, Ni-cô-la bắt đầu làm việc với lão thợ khắc già điên khủng và nhận ra rằng con dao cha cậu để lại là một thứ dụng cụ thô thiển không làm sao có thể so sánh với những con dao và những cái đục bén ngọt xinh đẹp mà Marsden đang dùng. Cậu học việc hàng giờ liền, còng lưng trên chiếc ghế dài bên cạnh người thầy của mình, kiên nhẫn với một mẫu gỗ đến khi nó mỏng như một miếng gương. Ni-cô-la rất buồn vì không thể quen với sự cô đơn khủng khiếp trong ngôi nhà này và mong nhớ những ngày sống cùng những bạn bè thân thiết đầy ắp những tiếng cười xung quanh. Sau nhiều tháng trôi qua, để cho Marsden không nhận thấy, Ni-cô-la dần dần lau chùi và đánh bóng ngôi nhà trong chùng mực mà ông chủ có thể tha thứ được.

Một đêm nọ khi Marsden ngồi bên bếp lửa, lặng lẽ hút thuốc với chiếc tẩu dài cong của ông, ông nhận thấy Ni-cô-la vẫn khom lưng mê mải làm công việc gì đó.

"Lại đây chú bé" ông nói với cái giọng cộc lốc nhưng có vẻ tử tế "Tao không phải là một ông thầy khắc nghiệt đến nỗi bắt mày làm việc cả ngày lẫn đêm như thế. Mày đang làm gì thế hử. Sao không đi ngủ đi?"

"Đó chỉ là một miếng gỗ nhỏ bác ném đi thôi mà" Ni-cô-la vội nói, "Cháu đang cố làm một bản sao chiếc ghế mà bác làm hôm nay, nhưng chỉ là một cái ghế nhỏ_ một món đồ chơi". Cậu bé kết thúc và bỗng hoảng sợ, bởi vì cậu biết rất rõ rằng chữ "đồ chơi" đối với ông già Marsden là ám chỉ đến bọn trẻ. Vì một vài lý do lạ lùng nào đó mà khi nói đến bọn trẻ với sự có mặt của ông là ông rơi ngay vào cơn thịnh nộ dữ dội.

Tuy nhiên, đêm nay ông lại tỏ vẻ bằng lòng với cái nhìn buồn bã: "Để tao xem thử. Hừm, cũng không đến nỗi tồi đấy, nhưng chỗ gồ lên mặt ghế bên này to hơn bên kia. Đây này, đưa tao cái con dao nhỏ". Ni-cô-la vội vàng đưa cho ông con dao nhỏ và nhìn người thợ già điêu luyện khéo léo chữa lại cái chỗ vụng về ấy một cách khâm phục.

"Đấy" cuối cùng Marsden nói và đưa cái ghế nhỏ ra xa để xem xét, "phải làm như thế mới được"

Thế rồi, thay vì đưa chiếc ghế nhỏ cho Ni-cô-la, người đang mong đợi nó, ông vẫn giữ nó trong tay với một ánh mắt già nua buồn vùi vợi khi ông nhớ đến những món đồ chơi ông đã làm cho hai đứa con trai của ông cách đây nhiều năm. Một nụ cười nở dần trên khuôn mặt già nua mệt mỏi làm Ni-cô-la chớp mắt nhìn. Phải, một nụ cười thật sự đang kéo xé hai khóe miệng nghiêm nghị mà nhiều năm nay vẫn trĩu xuống.

Marsden ngược lên và nhìn vào khuôn mặt ngây thơ với đôi mắt xanh.

"Cháu là một cậu bé ngoan, Ni-cô-la ạ, và.." ông nói gần như e thẹn, bởi vì không dễ dàng gì khi một người đàn ông thô lỗ lại thay đổi quá mau chóng như vậy, "Ta nghĩ, ta sẽ giúp cháu làm những món đồ nhỏ bé này. Chúng ta sẽ cùng làm trong những buổi chiều mùa đông dài này, phải không Ni-cô-la Cháu có thể phân phát chúng vào ngày Giáng sinh trên chiếc xe trượt tuyết xinh đẹp của cháu. Có lẽ, đến khi ấy cháu có thể thích ở lại và sống với ta trong năm tới". Ông già nói thêm với một giọng nhẹ nhàng như thể nài nỉ.

Ông nắm chặt lấy cánh tay Ni-cô-la gần như dữ dội, một vẻ thanh thản dần dần hiện ra trên khuôn mặt của ông già cô đơn khi cậu bé trả lời đơn giản: "Vâng, dĩ nhiên rồi thưa thầy, con sẽ ở lại đây chừng nào thầy muốn".

Từ đó, mỗi buổi chiều mùa đông, người ta thấy hai mái đầu cúi cúi trên chiếc ghế làm việc. Một mái tóc dày màu xám, bờm xồm và một mái tóc mượt mà vàng óng của cậu bé. Họ tất bật suốt tuần trước lễ Giáng sinh và với sự giúp đỡ của ông già trong việc khắc chạm, Ni-cô-la có thể thêm vào những chi tiết sinh động trong những món đồ chơi và làm chúng đẹp hơn bất cứ đồ chơi nào cậu đã làm trước kia. Cậu sơn những khuôn mặt búp bê để đôi mắt chúng màu xanh, gò má và đôi môi màu hồng thắm như những cô gái nhỏ, những người chẳng bao lâu sẽ ôm siết chúng trong tay. Những bộ bàn ghế nhỏ cũng được đánh bóng bằng những màu nhẹ nhàng mà Marsden vẫn dùng cho những sản phẩm của ông; những chiếc xe trượt tuyết và những chiếc thuyền nhỏ bé cũng sáng lên với những màu sơn mới, màu đỏ, vàng, xanh lá cây và xanh da trời.

Chỉ còn hai đêm trước lễ Giáng sinh, mọi việc đều hoàn tất. Mặc dù mỗi món đồ chơi cho mỗi đứa trẻ trong làng đều được gói lại trên chiếc xe trượt tuyết mới, Ni-cô-la và ông già vẫn cứ làm việc trên chiếc ghế. Lần này, họ cố hoàn thành cái tử mà một quý bà giàu có ở cách làng 20

dặm đã đặt làm. Khi cái tủ được làm xong thì đã quá muộn vào ngày trước đêm Giáng sinh.

"Ta xin lỗi" ông già Marsden nói khi đọc những ý nghĩ của Ni-cô-la. Ngày mai con sẽ phải mang nó đi. Lẽ ra chính ta phải đi, nhưng bây giờ ta không còn khỏe như trước nữa. Chuyển đi mất cả ngày, vượt qua hai mươi dặm, rồi con phải ở lại đó vài giờ cho lũ ngựa nghỉ ngơi, và vượt qua hai mươi dặm trở về.

"Giá mà bà ấy không muốn chiếc tủ vào ngày mai" Ni-cô-la đáp

"Nhưng mà", người thầy trả lời, "Chúng ta đã hứa rồi, nó phải được giao đúng hẹn. Còn những đồ chơi thì đâu có hứa hẹn bây giờ?"

"Không, nhưng cháu phải tặng cho chúng nó" Ni-cô-la ngắt lời.

"Ta sắp nói đây cậu bé, chúng ta đâu có hứa hẹn với chúng vào ngày Giáng Sinh. Bây giờ những đứa trẻ đã đi ngủ sớm. Tại sao cháu lại không thể?"

"Đúng rồi, sao lại không!" Ni-cô-la nhảy căng và hét lên: "Danh sách của mình đâu rồi, xe trượt của mình đâu rồi. Mình phải vội vã lên mới được".

Bên ngoài, ngôi làng đang im ngủ. Không ai thấy một bóng dáng đơn độc, chùm kín để khỏi rét, đang lướt xe trượt từ nhà này đến nhà khác, để lại những món đồ chơi nhỏ trước cửa cho đến khi hết sạch. Khi Ni-cô-la đi xa đến ngôi nhà cuối cùng thì lúc đó đã ba giờ sáng ngày Lễ Giáng Sinh. Chiếc xe trượt của cậu sáng lên, nhưng đôi chân của cậu thì quá mệt mỏi vì lê bước trong tuyết dày, nhưng cậu rất hạnh phúc vì ngày hôm nay là Lễ Giáng sinh và một lần nữa cậu đã giữ được lời hứa với những đứa trẻ trong làng

CHƯƠNG 5

C hiếc vớ giáng sinh đầu tiên

Ni-cô-la đã không rời bỏ người thợ điêu khắc vào Giáng Sinh năm ấy, và những năm sau nữa. Cậu ở lại để học, để trở thành người thợ giỏi như ông thầy của cậu. Marsden nhận ra giờ đây ông đã quá già đến nỗi không thể suốt ngày khắc đẽo, ông quyết định nghỉ ngơi và về sống với một người em gái ở làng bên cạnh. Ông rất tự hào về Ni-cô-la và biết rằng cậu có thể nối nghiệp ông. Vì vậy giờ đây Ni-cô-la đã nổi danh là: "Ni-cô-la khắc gỗ"

Ngôi làng bây giờ cũng khá rộng và đông đúc đến nỗi Ni-cô-la không biết hết mọi trẻ em trong làng theo cách cũ, bây giờ chỉ còn duy nhất một cách cậu có thể nói nếu nhà nào có những trẻ em thì treo một cái túi trên cửa vào trước đêm Giáng Sinh. Với sự gia tăng trẻ em, chiếc xe trượt nhỏ bé của cậu không thể chở nổi số lượng đồ chơi khổng lồ và thế là Ni-cô-la phải sử dụng chiếc xe ngựa của ông già Marsden để kéo. Việc để những chiếc túi được trang hoàng rực rỡ đầy yến mạch trên cửa trở thành thông lệ đối với trẻ em. Trong khi con ngựa ăn những hạt yến mạch, Ni-cô-la sẽ bỏ vào bao đầy những đồ chơi mà cậu đã làm.

Cuộc sống của Ni-cô-la không phải chỉ là tất cả những công việc đó. Một ngày kia từ chiếc ghế làm việc cậu nhìn thấy vài đứa trẻ đang chơi đánh trận bằng những quả cầu tuyết trên nền tuyết mới. Chúng trông rất vui nhộn đến nỗi cậu không thể cưỡng nổi ý muốn tham gia vào. Một trong những đứa trẻ mà Ni-cô-la chưa gặp bao giờ đang đứng nhìn một cách nhút nhát.

"Lại đây," Ni-cô-la nói, đưa cho cậu bé một nắm tuyết lớn, " thử cầm lấy cái này và cứ coi như cái đích ở đằng kia"

"Ồ không! Em phải kiểm củi và về nhà thật nhanh chóng" cậu con trai bé nhỏ vừa nói vừa kéo chiếc xe trượt trống không đi xa dần.

"Đứa trẻ mới đó là ai thế?" Ni-cô-la hỏi những đứa trẻ khi cậu bé đã đi khá xa.

"Đó là Frederick. Nó mới đến đây. Một tai nạn ngoài biển làm bố nó bị liệt và bây giờ suốt ngày cứ nằm trên giường. Gia đình nó thật sự nghèo đến nỗi Frederick và em trai nhỏ Wilhelm của nó không có thì giờ để chơi đùa, bởi vì chúng phải giúp đỡ mẹ"

Sau khi Frederick kéo xe củi về nhà, tâm trí nó chỉ nghĩ đến một điều duy nhất. Cậu đã nghe khá nhiều về Ni-cô-la và chuyện Ni-cô-la đặt những đồ chơi vào trong những chiếc túi treo trước cửa nhà. Chỉ còn vài ngày nữa là đến lễ Giáng Sinh và Frederick có thể tưởng tượng ra khuôn mặt của em trai mình nếu nó có đồ chơi mới vào buổi sáng ngày lễ, nhưng làm sao cậu có thể sắp xếp để Ni-cô-la biết rằng có một đứa nhỏ trong nhà? Cậu cố tìm kiếm khắp nơi một chiếc túi nhưng chẳng có.

Vào đêm trước ngày lễ Giáng sinh cậu cố gợi ý cho mẹ quan tâm đến vấn đề này.

"Mẹ Ơi" cậu chậm rãi bắt đầu. "Mẹ, mẹ có nghĩ là chúng ta có một cái túi trong nhà không?"

"Một cái túi! Loại túi gì thế Frederick?" Bà hỏi với vẻ ngạc nhiên.

"À, thật ra đó là một cái túi thêu, nhưng con tin rằng bất cứ loại túi gì cũng được. Chúng ta sẽ treo nó bên ngoài cửa vào đêm trước ngày lễ Giáng Sinh, khi Win thức giấc vào ngày mai, trong đó sẽ có một món đồ chơi xinh đẹp cho em. Ni-cô-la khắc gỗ sẽ làm cho tất cả các trẻ em trong

làng và con nghĩ giá như có một cái túi?"

Mẹ cậu thở dài, "Những thứ như bột và khoai tây đựng vào trong những chiếc bao, còn những thứ túi này nhiều năm rồi chúng ta không còn thấy. Có Chúa chứng giám, với tất cả những lo toan khác, mẹ nào có thì giờ mà thêu một cái túi. Dù sao thì mẹ cũng dám chắc rằng anh chàng Ni-cô-la này sẽ chẳng đến với những đứa trẻ nghèo khó như các con đâu. Nào, đưa em đi ngủ đi. Điều đó có thể làm cho đầu óc con thoát khỏi những ý nghĩ ngốc nghếch đấy".

Quá buồn bã Frederick cố dứt bỏ ý nghĩ đặt một chiếc túi trước cửa nhà đón món quà Giáng Sinh cho cậu em trai bé nhỏ, nhưng cậu không thể quên những gì về Ni-cô-la. Cậu nghĩ đến những điều cậu đã trông thấy ở ngoài rừng, một con người vui vẻ tử tế. Cậu cảm thấy chắc chắn rằng Ni-cô-la sẽ không đi quên khi đi ngang nhà một đứa trẻ nghèo khó. Cậu suy nghĩ mãi, và trong khi ngồi bên lò sưởi giúp em thay quần áo, cậu kéo chiếc vớ len màu sáng ấm áp của em. Khi Wilhelm đưa chiếc vớ lên, cậu nói đùa, "Bây giờ nó sẽ đựng những thứ quà tặng giống như bất kỳ những chiếc túi thêu nào. Sao lại không nhỉ? Cậu thì thầm với chính mình. "Tại sao lại không làm như thế? Và cậu nhảy lên lao ra cửa và buộc ngay chiếc vớ lên cánh cửa.

Một lần nữa Giáng sinh lại đến, mọi vật trong làng đều được tuyết bao phủ, lấp lánh dưới ánh trắng mùa đông. Không còn một ánh đèn đang thắp nào trong làng và mọi người đều say giấc chỉ trừ Ni-cô-la, dĩ nhiên là đang bận bịu đi từ nhà này đến nhà khác để làm cho những chiếc túi căng phồng quà tặng. Anh dừng lại trước cửa nhà Frederick. Dưới ánh trắng sáng anh thấy một vật gì đó trông buồn cười đựng dưới cửa. Một chiếc vớ trẻ em! Ni-cô-la lặng lẽ cười một mình, một nụ cười dịu dàng đôn hậu, rồi với tay vào trong túi và nhét đầy vào trong chiếc vớ nhỏ bé, thế rồi vung roi với tiếng leng keng của chiếc xe trượt anh đi qua nhà bên cạnh theo lộ trình của mình.

Khi Frederick mở cửa vào sáng ngày Giáng sinh, cậu và em trai nhỏ nhìn thấy không chỉ một hoặc hai hoặc ba món đồ chơi. Ngay trong đáy chiếc vớ, cậu nhìn thấy 5 đồng tiền to, đủ để cả nhà sống suốt mùa đông. Những đứa trẻ la lên vì sung sướng, trong khi cha chúng cũng ngồi trên giường đầy hân hoan. Đôi mắt sáng của mẹ chúng tràn đầy những giọt nước mắt hạnh phúc khi bà trông thấy Frederick và em ghì chặt nhau, đó là chiếc vớ Giáng Sinh đầu tiên.

CHƯƠNG 6

Bộ đồ màu đỏ

Vị điền chủ Kenson, người giàu có nhất trong làng, một ngày nọ đánh xe đến nhà Ni-cô-la để đặt một chiếc tủ mới có ngăn kéo. Ni-cô-la bị lôi cuốn bởi âm thanh của những chiếc chuông bạc, những tiếng chân nai trên tuyết. Anh nhìn ra ngoài cửa sổ và choáng ngợp trước dáng vẻ của vị điền chủ ngồi trên chiếc xe trượt màu đỏ kéo bởi hai con tuần lộc xinh đẹp. Tên chúng là Donner và Blitzen bởi vì chúng đi rất nhanh như sấm và chớp. Ni-cô-la nhìn hai con vật xinh đẹp đó thầm nghĩ sẽ nhanh hơn nhiều nếu chúng kéo anh đi vòng quanh làng vào đêm trước Lễ Giáng Sinh so với con ngựa Lufka già nua, nhiều năm trôi qua ngày càng chậm chạp hơn.

Suốt thời gian vị điền chủ nói chuyện, anh cứ nhìn chăm chú một cách ngưỡng mộ vào bộ đồ màu đỏ bằng da nai ông đang mặc. Chiếc áo choàng hơi dài và có dây đeo ngang lưng, chiếc quần dài rộng và gấp vào trong đôi giày da đen bóng. Cổ áo, cổ tay và lai áo cũng như chiếc mũ xinh đẹp vừa vặn được viền quanh bằng lông chồn trắng mềm.

Sau khi vị điền chủ rời khỏi, Ni-cô-la bắt tay vào công việc nhưng đầu óc anh cứ vương vấn vào bộ đồ đỏ đẹp đẽ kia.

"Tại sao mình lại không thể có một bộ như thế nhỉ?" Anh nói một mình "Đã lâu lắm rồi mình đi khắp nơi mà ăn bận giống như đứa trẻ mồ côi hơn là một người thợ khắc gỗ".

Ngày hôm sau Ni-cô-la đến thăm nhà bà góa Arpen, một thợ may lành nghề nhất trong làng.

"Cháu muốn một bộ đồ màu đỏ, bác Arpen ạ". Anh mở lời "Bác biết bộ đồ mà vị điền chủ mặc chứ?" Người đàn bà gật đầu. "Nhưng cháu không thể kiếm được loại da nai mềm mịn như thế và cháu cũng không thể có lông chồn thật được, vậy bác có gợi ý gì không?"

Người đàn bà nghĩ ngợi giây lát rồi nói:

"Chúng tôi có những súc vải thô mà tôi có thể nhuộm đỏ bằng quả dâu tây. Còn với cổ và tay ta dùng lông thỏ thì trông cũng tuyệt lắm"

"Vậy thì làm đi" Ni-cô-la reo lên, và anh đổ một nắm những đồng tiền vàng lên bàn. "Số tiền này chi phí cho vật liệu và tiền công của bác".

"Nhưng nhiều quá đấy" bà kêu lên, "Chỉ một nửa số tiền này đủ giúp cho cả nhà tôi sống suốt mùa đông này"

"Hãy cất đi bác ạ" Ni-cô-la mỉm cười "Bác đã làm việc cực nhọc trong một thời gian dài, và cháu không là người sẽ chết đi với cái tủ đựng đầy tiền vàng chôn dưới lò sưởi dâu.

Người góa phụ đứng trước cửa nhìn theo Ni-cô-la đang đánh xe ra đi trên tuyết. "Thật là một con người tốt bụng" bà nói thầm, những đồng tiền vàng leng keng trong túi dưới những ngón tay của bà. "Một con người cực kỳ hào hiệp". Thế rồi, bà mua những súc vải về nhà và nhuộm bằng một màu đỏ sáng, nhưng một điều kỳ lạ đã xảy ra. Bà không có ni mẫu theo đúng như bộ duy nhất mà Ni-cô-la đang mặc, vì vậy bà cắt và may theo hình ảnh một con người tử tế luôn hiện diện trong mắt bà. Ni-cô-la tuy không phải là người thấp nhưng anh hơi ốm. Thế nhưng khi bà Arpen cắt và may, bà nghĩ là bà đang may cho một con người vô cùng nhân ái nên bà đã may một bộ đồ vừa vặn với trái tim của anh thay vì vừa với khổ người của anh.

Vào ngày bộ đồ được hoàn thành xong với những mũi khâu ân cần trang trí trên viền lông thỏ mềm mại, Ni-cô-la đến để mặc thử. Anh vào trong căn phòng thay đồ nhỏ bé và vài phút sau ra ngoài, anh đã tạo nên một bức tranh kì diệu làm sao.

"Cháu không nhận ra mình nữa bác Arpen à" Ni-cô-la nói một cách hồ nghi, "bởi vì chiếc gương nhỏ trong phòng chỉ soi được từng phần, nhưng dường như nó hơi rộng thì phải", anh nói một cách khéo léo tránh không làm tổn thương tình cảm của bà.

Bà góa phụ nhìn anh và bật khóc. "Ồ, Ni-cô-la, bác đã làm hỏng bộ đồ của cháu rồi. Bác làm hư mất rồi. Bác chỉ nghĩ cháu cao lớn hơn kia. Ôi, bác biết làm sao bây giờ?"

"Ấy ấy, bác đừng lo lắng về nó. Nhìn chiều dài nè, trông được rồi. Duy chỉ có điều là cháu không được mập lắm thôi. Tại sao cháu lại không ăn tất cả những thức ăn mà dân làng gửi cho cháu nhỉ, cháu bảo đảm là trong vài tháng nữa bác sẽ không nhận ra cháu. Còn những ống quần cũng sẽ tốt thôi ngay khi cháu mua một đôi ủng và nhét chúng vào, cái mũ đẹp làm sao nó vừa vặn và ấm áp với dải lông này."

Vì thế Ni-cô-la vẫn giữ bộ đồ màu đỏ rộng quá khổ và chẳng bao lâu dân làng quen với dáng dấp cao lớn trong bộ đồ và chiếc áo choàng màu đỏ sáng, chiếc mũ tròn vừa vặn bằng lông và chiếc thắt lưng cùng đôi ủng da đen bóng loáng. Và bạn hãy thử nghĩ xem điều gì sẽ xảy ra khi hết tuần này đến tuần khác Ni-cô-la ăn đầy những bát cháo yến mạch, rau quả và sữa? Vâng, khuôn mặt anh đầy đặn, ngực anh phồng ra và thậm chí anh bắt đầu có - nói nhỏ thôi - một cái bụng phồng to!

CHƯƠNG 7

Những con tuần lộc

Giáng sinh năm tiếp đó Ni-cô-la đã không có nhiều thì giờ để đi rong khắp làng. Khi bắt đầu với công việc, anh rất buồn cười và hơi thất vọng khi khám phá ra rằng bọn trẻ đã bắt chước Frederick treo những cái vớ len thay vì những chiếc túi thêu. Vì vậy với những gia đình có 5 hay 6 đứa trẻ, sẽ có một hàng vớ ghim trên cửa. Dĩ nhiên Ni-cô-la cảm thấy không thoải mái cho lắm khi đặt từng món đồ chơi trong mỗi chiếc vớ và có khi vẫn còn những chiếc vớ rỗng không. Vì anh đã không tích trữ đủ đồ chơi trên chiếc xe trượt nên chỉ còn vài món cho các chú bé, anh nhận ra rằng chỉ mới nửa đường trong danh sách mà đã hết đồ chơi.

"May mắn là mình còn một lô đồ chơi trong tủ ở nhà" Anh nói với con ngựa Lufka khi họ trở về nhà để lấy thêm. Ni-cô-la lẹ làng chất lên xe và đi phân phát một lần nữa cho đủ. Khi chỉ còn một vài ngôi nhà, con ngựa già mệt mỏi không muốn bước nữa. "Đi nào chú em già cả". Ni-cô-la động viên, nhưng Lufka đã quá già đến nỗi không thể đi suốt đêm vòng quanh làng, và đặc biệt đêm nay phải đi hai vòng. Khi nó bước xuyên qua lớp tuyết sâu dày, Lufka sẩy chân và chiếc xe trượt lăn xuống rãnh. Rắc, một bánh xe lăn ra ngoài. Ni-cô-la leo xuống xe và sau khi chắc chắn con ngựa không bị thương anh lắc đầu trước cảnh chiếc xe trượt đã vô dụng.

Ni-cô-la đi bộ và hoàn thành công việc ngày Giáng sinh đó. Khi tia sáng mà hồng đầu tiên của bình minh đang đỏ rạng trên bầu trời thì đó là lúc anh và Lufka về đến nhà, Ni-cô-la, mặt mập mạp hồng hào, thở hào hển trong khi Lufka đáng thương kéo lê bộ xương già nua bước về trong chuồng.

Nhiều ngày sau cái đêm bất hạnh đó, dân làng nghe thấy âm thanh của tiếng cưa đục vang lên từ căn nhà gỗ của Ni-cô-la. Họ tự hỏi không biết anh đang xây dựng cái gì, và bất cứ ai hỏi anh cũng đều đáp một cách hóm hỉnh: "Hãy chờ xem".

Dân làng chẳng bao lâu cũng quên mất sự hiếu kỳ của mình khi có một mẩu tin mới sốt dẻo lan truyền khắp làng.

"Tôi nghe có chuyện gì đó về vị điền chủ phải không Ôt-tô" Ni-cô-la hỏi người bạn cũ.

"Ôt-tô đáp, bập bập chiếc tẩu. Họ nói là suốt mấy năm nay mọi việc không được trôi chảy lắm, vì vậy bây giờ ông ấy sắp bán đất và đồ đạc để trả nợ cho các chủ nợ. Cuộc phát mãi diễn ra ngày mai, sao cậu không đến đó với chúng tôi Ni-cô-la?"

"Tôi nào muốn mua thứ gì của ông ấy? Tôi chẳng cần thêm đất, tôi có thể làm những thứ đồ đạc cũng tốt như những thứ ông ấy có. Thực ra là chính tôi đã làm ra một số đồ đạc đó."

"Còn súc vật thì sao? Ô-tô hỏi. "Ông ấy có hai con ngựa rất đẹp và một đàn nai"

"Đúng rồi" Ni-cô-la nói, cuối cùng anh cảm thấy hứng thú để hoãn công việc của mình lại. "Lufka đã già đến nỗi không thể giúp gì cho tôi nữa. Có lẽ ngày mai tôi phải đến đó với anh xem sao".

Sáng hôm sau căn nhà vị điền chủ đầy những người nôn nóng xúm quanh. Vài người đến để mua đồ trong khi những người khác đến chỉ để xem hoặc làm huyền ảo. Ni-cô-la đi ngang qua những con ngựa trắng tới chuồng nai. "Ông ấy luôn chăm sóc Donner và Blitzen", những người đàn ông thì thầm với nhau. "Ông ta luôn được ngưỡng mộ vì chúng đi rất nhanh".

Vị điền chủ, giờ đây đã là một ông già lưng còng với cái nhìn lo âu trên khuôn mặt, dường như đang hoang mang vì lý do nào đó hoặc vì tất cả mọi người đang nói chuyện về ngôi nhà và tài sản của ông. Khi Ni-cô-la bày tỏ sự quan tâm đến hai con tuần lộc ông trả lời một cách nghiêm trang, "Thế này, anh không thể mua riêng một con Donner hay Blitzen được. Hoặc là cả gia đình nó hoặc là không có con nào. Làm sao mà Donner có hứng thú chạy như bay khi gia đình nó bị chia cắt?"

"Gia đình!" Ni-cô-la kêu lên. "Nhưng tôi chỉ cần hai con thôi. Giá bao nhiêu...? Cuối cùng Ni-cô-la do dự và tự hào trở thành chủ nhân của không phải hai mà là tám con tuần lộc nghênh ngang kia, Donner và Blitzen, mẹ và cha của sáu con khác Dasher và Dancer, Comet và Cupid, Prancer và Vixen.

Năm nay, Ni-cô-la đang hoạch định một đêm Giáng sinh long trọng và tốt đẹp hơn trước đây nên anh làm việc cả ngày lẫn đêm để hoàn thành những đồ chơi. Cuối cùng, cái đêm trọng đại đó đã đến. Ni-cô-la buộc xong 8 con tuần lộc vào với nhau cùng với bộ yên cương sáng chói với những cái chuông bạc kêu leng keng. Anh dắt chúng đến trước cửa nhà, mở cửa với một vẻ tự hào, phô bày ra một cảnh tượng thật đẹp mắt. Nơi đó có một chiếc xe trượt sáng ngời trang trí với những đường sọc bằng bạc, hai bên bánh xe cuộn về phía trước tạo thành hình chiếc đầu con thiên nga, phía sau thùng xe chất những đồ chơi cho trẻ em khắp các làng. Ni-cô-la dắt bảy tuần lộc vào trong càn xe và trèo lên chiếc ghế ngồi trên cao, trông rất đẹp và mềm làm bằng da hươu. Anh rút chiếc roi da đen bóng ra khỏi bao và vung lên trong bầu không khí giá lạnh, những con tuần lộc lao vút đi. Đêm đó dân làng bị đánh thức bởi tiếng leng keng vui tai của những chiếc chuông bạc. Họ lén nhìn từ sau những chiếc rèm cửa và thấy trong ánh trăng trắng vàng vạc, một chiếc xe trượt màu đỏ lộng lẫy được kéo bởi tám con nai với những chiếc vó phi nhanh như ánh sáng. Ngồi ở trên cao, một tay quất roi vun vút một tay giữ dây cương hướng dẫn bảy tuần lộc là một người đàn ông to lớn mặt tròn, trong bộ trang phục màu đỏ được trang trí bằng những dải lông màu trắng, ống quần bó trong đôi ủng màu đen và một chiếc mũ mềm màu đỏ tung bay trong gió. Dĩ nhiên họ không ở gần đủ để trông rõ khuôn mặt ông ta nhưng tất thấy mọi người, khi quay trở lại chiếc giường ấm áp của mình đều thì thầm một cách triu mến. "Đó là Ni-cô-la đang đến với trẻ em đó mà. Cầu Chúa phù hộ anh ta".

CHƯƠNG 8

Ổng khỏi giáng sinh đầu tiên

Khi Ni-cô-la vào khoảng 50 tuổi, tóc và râu ông giờ đã trở nên trắng như tuyết, thì có một gia đình mới đến sống ở trong làng. Bạn có thể nghĩ đó cũng không hẳn là một gia đình, chỉ gồm một ông già nhỏ thó da đen và nhăn nheo giống như một quả hạch cùng một cô bé nhỏ gầy trơ xương rụt rè trốn tránh sự nhòm ngó của đám đông, những người hiếu kỳ thường hay tụ tập như thường lệ mỗi khi có ai mới đến.

"Tên ông ta là Các Din-Lơ", một bà thì thầm. "Bà quản gia già của điền chủ đã nói với tôi như thế. Bà nói rằng ông ấy rất giàu có. Ông ấy giàu đến nỗi có thể mua được một căn nhà to cũ trên ngọn đồi.

"Ông ấy có thể giàu nhưng trông không có vẻ gì là như thế" một người khác nhận xét. "Bà không nhận thấy cô bé đáng thương ở với ông ta hay sao? Con bé trông như thể cần phải ăn một bữa cỗ lớn. Nhưng con bé là ai nhỉ?"

"Cô bé ấy là cháu gái ông tạ Cha mẹ cô ấy đã chết cách đây không lâu và họ nói ông già mua một ngôi nhà trên đồi để họ có thể được riêng tư"

"Bác không biết ông ấy đã làm gì sao" một cậu bé trong cái đám đông tò mò ấy hỏi. "Ông ta đóng chặt tất cả những cái cổng chỉ chừa lại một cái ở phía trước mà ông vẫn khóa chặt với cái khoen to như thế này này." Cậu bé vừa nói vừa dang hai tay để minh họa kích cỡ. "Còn chưa hết đâu. Cháu không biết làm sao các bác có thể vào được căn nhà đó bởi vì ông ta đã chặn những tấm ván khắp các cửa sổ, cửa trước và cửa hông. Giờ đây không có một dấu hiệu nào của sự sống ở bên trong ngôi nhà cũ đó nữa. Các bác sẽ nghĩ đó là một căn nhà bỏ hoang

"Vậy sao, chắc là ông già đó điên rồi" họ đều nói. "Chắc ông ta sợ hãi ai đó"

"Có điều gì để sợ hãi đâu" một người nhận xét, "điều duy nhất mà ông ta sợ hãi là ai đó ăn cắp tiền của mình"

"Tôi chắc là Ni-cô-la người khắc gỗ sẽ rất quan tâm đến tin này" người khác nói.

"Một đứa trẻ nữa trong làng, cũng là một điều đáng yêu vậy."

"Ni-cô-la đã biết về cô bé ấy rồi" họ nghe một giọng trầm đáp phía sau lưng và mọi người quay lại thì thấy đó chính là Người khắc gỗ đã tham gia vào nhóm mà nãy giờ họ không biết.

"Con bé tên là Kây-tị Tôi đã từng biết một cô gái có cái tên đó". Ông tiếp tục với cái nhìn buồn bã xa xăm trong đôi mắt màu xanh vốn rất vui vẻ khi nhớ lại cô em bé bỏng của mình. "Tôi muốn làm một cái gì đó thật đặc biệt cho cô bé đáng thương đó"

"Làm sao anh biết được tên con bé hả Ni-cô-la"

"Cô bé đang lang thang trong sân giống như thể một con chó khốn khổ bị nhốt" Ni-cô-la đáp. "Tôi đang đi ngang qua đấy bèn dừng lại trước cổng để nói chuyện với cô bé. Nó nói rằng nó không được phép ra khỏi hàng rào và chỉ có thể chơi bên trong sân mỗi ngày một tiếng đồng hồ. Nó cũng kể với tôi rằng ông nội nó không muốn nó chơi với những đứa trẻ trong làng sợ nó lỡ lời nói về vàng của ông ta và nơi ông ấy cất giữ."

"Làm như người ta thêm đặng đến tiền của lão không bằng" mọi người nói một cách giận dữ. "Lão là một lão già bần tiện. Tôi đánh cá là lão sẽ không treo cái vớ của con bé vào ngày trước lễ Giáng sinh cho xem"

"Đó là một cuộc cá cược huề vốn", Ni-cô-la cười, "Ông ấy sẽ không mở cửa trước cho dù là để nhận một thứ gì đó miễn phí".

Đám đông giải tán và Ni-cô-la trở về với công việc của mình, nhưng vài tháng trôi qua ông vẫn suy nghĩ về sự cô đơn của Kây-ti. Ông thấy con bé vài lần và nó nói với ông là nó không được phép treo chiếc vớ của nó vào lễ Giáng Sinh. Lần cuối cùng ông ghé thăm nó, lão già Din-Lơ giờ gập về phía ông và bảo ông phải tránh xa căn nhà của lão. Cuối cùng thì không còn được gặp Kây-ti nữa nhưng Ni-cô-la vẫn làm một vài thứ đồ chơi cho cô bé và gói cất đi, chờ khi có dịp.

Một vài ngày trước Lễ Giáng sinh, Ni-cô-la đi dạo một vòng trên con đường tới ngôi nhà đó. Ông nhìn lên những chiếc cửa lớn và cửa sổ đã bị che phủ và mắt ông sáng lên khi ông nhận ra ống khói khổng lồ trên mái nhà. Ông cười khúc khích một mình, "Ta sẽ cố đến đó! Có thể ta sẽ bị mắc kẹt nhưng nó xứng đáng được bố công."

Đêm trước Giáng Sinh trời tối và không có trăng với những cơn gió rít xuyên qua những hàng cây bám đầy tuyết hắt vào mặt của Ni-cô-la, phủ đầy chiếc xe trượt và bày tuần lộc một lớp áo choàng ánh bạc.

"Cố lên nào" ông động viên bày tuần lộc, "Chỉ còn duy nhất một ngôi nhà trên đồi mà thôi".

Ông run rẩy trong chiếc áo choàng và bây giờ trông giống như một người tuyết khổng lồ với cột tuyết đóng chặt trên chòm râu bạc của ông. Ông cột bày nai trước cổng, với lấy chiếc bao ở phía sau chiếc xe và trèo từ chỗ ngồi cao trên xe qua khỏi hàng rào rồi nhảy xuống sân. Ông dừng chân để nghe ngóng nhưng chỉ nghe thấy tiếng đập mạnh của cánh cửa chớp trong gió. Ông bò vào bên hông nhà nơi có cây nho che phủ cánh cửa và đây là một chiếc thang lý tưởng để leo lên mái nhà.

Do quá to lớn đây đã lại còn thêm chiếc bao tải trên lưng nên rất khó khăn nhưng cuối cùng ông vẫn lên được trên mái nhà và thở hào hển. Đây là phần nguy hiểm nhất vì rất dễ bị trượt chân trên băng và tuyết, ông phải khọt đường đi bằng con dao nhỏ làm thành hốc để bám chân. Cuối cùng thì một hình dáng to lớn hiện ra lù lù ở phía trên đầu ông... đó là ống khói. Ni-cô-la dừng lại và nghỉ ngơi giây lát, sau đó dựa vào thành ống khói và nhìn xuống bên trong ống khói đen ngòm.

"Đúng như mình nghĩ" ông thì thầm, "lão già keo kiệt sẽ tắt lửa vào ban đêm... thậm chí vào cái ngày giá lạnh như đêm nay". Ông trèo qua thành ống khói và bắt đầu trượt xuống một cách nguy hiểm. Cẩn thận đặt chân trên những viên gạch nhô ra, ấn chặt tay vào hai bên thành tấn lưng vào tường, ông trèo xuống một cách chậm chạp từng tấc một đến khi ông cảm thấy nền đất cứng bên dưới chân mình. Ông bước ra khỏi lò sưởi vào trong căn phòng tối đen cũng như ống khói. Dần dần mắt ông trở nên quen với bóng tối, ông có thể nhìn thấy một cái bàn và bằng cách dò dẫm trong bóng tối cuối cùng ông tìm thấy một mẫu nến nhỏ và thấp ngay. Xong xuôi ông kéo từ trong chiếc bao tải một cái vớ bằng len màu xanh da trời tươi mới, bỏ đồ chơi vào trong đến khi đầy đến miệng vớ. Ông cũng để lại trong đó những quả hạch và kẹo khi ông nghĩ đến sự đói khổ mà thỉnh thoảng cô bé đã phải chịu. Ni-cô-la đặt chiếc vớ lên trên bệ lò sưởi, đề nó xuống bằng chiếc giá nến, rồi ông lùi lại phía sau để chiêm ngưỡng công trình của mình. Thế rồi ông giật mình thối tất ngọn nến khi bỗng nghe thấy tiếng cửa mở và lão Din-Lơ chạy ào vào phòng.

"Sao mày dám lén lút vào nhà tao? Tao biết là mày đang theo dõi vàng của tao. Tao sẽ cho mày biết tao đối xử với một tên trộm như thế nào, tao sẽ cho mày biết tay!" Lão già nhặt một cây củi và vung nó vào người Ni-cô-la, ông nhảy tránh sang một bên để chiếc bàn chắn giữa hai người.

"Đừng có dớ dẩn" ông nói thật mau, nhận ra rằng Din-Lơ đang ở trong cơn thịnh nộ và nguy hiểm. "Tôi không đến đây vì vàng của ông. Hãy nhìn..."

"Sao lại không. Vậy chứ cái gì xui mày đi vào nhà tao nửa đêm thế này."

"Tôi sẽ cho ông biết cái gì! Hãy nhìn vào chiếc vớ phía sau lưng ông kìa. Những đứa trẻ khác trong làng đều đặt chiếc vớ của nó ngoài cửa nhà chúng, nhưng ông vì quá đáng sợ đến nỗi cháu nội của ông không dám yêu cầu ông bất kỳ điều gì. Tôi chỉ muốn làm cho cô bé cảm thấy giống như những đứa trẻ khác, và vì thế nó sẽ nhận những quà tặng giống như những đứa trẻ khác vào sáng ngày lễ Giáng Sinh"

"Quà tặng!" lão già la lên, bối rối và hạ thanh củi xuống. "Mày muốn nói rằng mày phát những món quà ử" Lão nhìn Ni-cô-la với một ánh mắt khác lạ.

"Vâng" Ni-cô-la trả lời, nhẹ nhõm khi thấy thanh củi được dẹp đi. "Tôi thậm chí sẽ tặng ông một món quà Giáng Sinh, ông lão ạ." Ông vớ từ trong chiếc túi sâu và đổ ra một đồng những đồng tiền vàng lên trên bàn trước mặt Din-Lơ "Đây này, nếu vàng là tất cả những điều mà ông quan tâm thì đây này..., và nữa này,... và nữa đây này để ông cất vào kho dự trữ của ông! Và bây giờ" Ni-cô-la nói với cái giọng của một người có quyền, khi ông phúi mồ hôi một bên mắt: "Xin ông vui lòng chỉ cho tôi lối ra cửa trước. Nếu tôi phải trèo ngược trở lại ống khói tôi sẽ không bao giờ giặt sạch được bộ cánh này."

Và như thế từ căn phòng ông đỉnh đạc bước đi, xét bề ngoài thì cái dáng dấp mập mạp và hơi buồn cười bao phủ đầy mồ hôi, tuy nhiên ông trông có vẻ rất ấn tượng đối với lão già Din-Lơ, lão vội vã đi trước để mở cửa cho Ni-cô-la trở ra ngoài bầu trời đen tối và lạnh lẽo.

Tuần sau dân làng bàn tán với vẻ sôi nổi. Có điều gì đó đang xảy ra trên ngọn đồi. Lão già keo kiệt đã tháo bỏ những tấm ván chắn cửa sổ và cửa lớn. Lão mua một chiếc xe ngựa và đã đi xuống làng để mua thật nhiều thức ăn. Lão cũng đã nói chuyện với thầy giáo làng; vài ngày sau người ta thấy Kây-ti cùng ông nội xuất hiện trên con đường dẫn đến trường, khuôn mặt cô gái nhỏ rạng rỡ cùng lão già, cô bé nhảy chân sáo đi cùng với lão và bàn tay nhỏ bé nồng ấm của cô bé nằm trong nắm tay của ông nội. Tất cả những điều này có được chỉ vì Ni-cô-la đã trèo xuống ống khói để nhét đầy MỘT chiếc vớ!

CHƯƠNG 9

Cây Giáng Sinh đầu tiên

Gần sát ngay nhà của Ni-cô-la là một lùm cây dày toàn những cây thông cao, rậm rạp và đẹp. Những cành thông vươn lên tận trời cao và làm thành một mái che tuyệt hảo cho mặt đất bên dưới. Rải rác trong số những cây lớn là một cụm thông nhỏ gồm những cây nhỏ bé can đảm, vẫn luôn giữ cho các nhánh của nó xanh um suốt mùa đông lạnh lẽo của miền bắc và nhờ những chiếc lá nhọn vươn lên trời mặc những cơn bão tuyết dữ dội.

Những đứa trẻ thường thích chơi dưới lùm cây này, bởi vì cho dù thời tiết bên ngoài có bão, ở đây chúng vẫn thấy ấm áp, nhiều nơi trú ẩn, tránh những cơn gió lạnh buốt. Trong mùa hè, đây là nơi quyến rũ, tỏa ra mùi hương thơm nồng cùng những tiếng rì rào của những cành cây lao xao trong gió.

Ni-cô-la yêu mến lùm cây nhỏ bé này, bởi vì để đi đến đó, những đứa trẻ trong làng phải đi ngang qua nhà ông, và ít có nhóm trẻ nào đi ngang qua cửa nhà ông mà không nhanh nhẩu nói: "Chúc một ngày tốt lành" với ông bạn già của chúng; ngắm nhìn ông đang làm việc; ngắm nhìn những đồ chơi quyến rũ của ông.

Một ngày nọ, khi Ni-cô-la liếc ra ngoài cửa sổ, ông nhận thấy một nhóm trẻ đang chạy từ lùm cây về. Khi chúng đến gần, ông thấy chúng đang hoảng sợ khi chạy vào nhà ông để trốn và thở hào hển, Ni-cô-la hỏi: "Có chuyện gì thế? Sao các cháu trông sợ hãi quá vậy?"

"Họ có mái tóc đen dài" một cậu bé la lên, "Còn đàn ông thì đeo nhẫn ở tai" một đứa khác nói thêm vào. "Tụi cháu không hiểu họ nói lấy một chữ"

"Từ từ đã nào: Ni-cô-la nói, "các cháu đang nói về ai thế?"

"Những người có tóc và da màu đen"

"Họ có đem ngựa và xe chứ?" Ni-cô-la hỏi với vẻ hiểu biết.

"Vâng, những chiếc xe goòng lớn phủ kín"

"Nghe có vẻ họ là dân gipxy", Ni-cô-la trả lời, "mặc dù họ không thường xuyên đi xa lên phương bắc. Chắc họ lạc đường, giờ đây họ sẽ cắm lều ở lại đây đến mùa xuân. Không có gì phải sợ họ cả. Họ là người giống như bác và các cháu thôi mà"

Để xác định lại điều ông nói, lũ trẻ chạy trở lại lùm cây để nghiên cứu những người mới đến. Chẳng bao lâu chúng đã làm quen với dân gipxy và khám phá ra rằng bọn trẻ của họ cũng chơi những trò chơi như chúng, cũng như rất quan tâm đến những cái gì mới mẻ. Khi Giáng Sinh đến gần, chúng kể với những đứa trẻ gipxy về Ni-cô-la và việc ông đã lái xe trượt tám con nai sáng bóng để bỏ đầy đồ chơi xinh đẹp vào trong những chiếc vó trước lễ Giáng Sinh.

"Có lần, khi ông không thể vào được nhà của Kây-ti bởi vì các cửa đóng kín, ông đã trèo xuống ống khói!"

"Ông ấy không thể đến thăm chúng tớ" một cô bé gipxy nói đùa, "Chúng tớ không có cửa, chúng tớ cũng không mang vó. Dĩ nhiên chúng tớ không thể mang những ống khói đi theo được" cô bé cười.

Sonya bé nhỏ, người mong muốn mọi người đều hạnh phúc, kể lại mọi điều cho Ni-cô-la, cô bé trở về nhà trong măn nguyện, bởi vì cô biết rằng nụ cười hóm hỉnh trên khuôn mặt ông chứng tỏ ông đã phác thảo ra một kế hoạch trong cái đầu già nua nhân từ của ông.

Đêm trước lễ Giáng sinh, những con nai ngạc nhiên nhận thấy rằng sau khi những âm thanh của những chiếc chuông bạc như thường lệ chấm dứt, Ni-cô-la đưa chúng đi quá căn nhà của ông và đi về hướng rừng, dừng lại dưới mép của một lùm thông. Một bóng dáng đen sẫm miệng cười toe toét bước về phía trước. Đó là Grin-ka, người chỉ huy của nhóm gipxy.

"Đây nè Grin-ka" Ni-cô-la nói, đưa cho ông ta một bó nến nhỏ. "Anh cứ đi trước với những thứ này còn tôi sẽ theo sau"

Grin-ka dừng lại ở từng cây thông nhỏ và cột những cây nến lên các nhánh. Ni-cô-la theo sau, giăng lên các nhánh của mỗi cây những quả hạch, quả táo đỏ mọng và dĩ nhiên là từng mẫu của mỗi thứ đồ chơi. Khi hai người hoàn thành xong công việc thì đã sắp đến bình minh, bây giờ nhưng mỗi gia đình đều có một cây thông Giáng sinh cho lũ trẻ.

"Bây giờ thì thắp sáng lên, Ni-cô-la nói và họ đi từ cây này đến cây khác, thắp từng cây nến, đến khi toàn bộ lùm cây sáng lấp lánh và rực rỡ như chính giữa lò sưởi ấm áp

"Tôi nghĩ lúc này là lúc lùm cây trông đẹp nhất, Ni-cô-la nói, "Anh phải đánh thức bọn trẻ trước khi mặt trời xuyên qua những lá thông và làm mất đi vẻ đẹp của những ánh nến"

"Được rồi" Grinka nói, "Tôi sẽ đi đánh thức chúng ngay bây giờ trước khi ông đi"

"Ồ không" Ni-cô-la la lên, "Chúng không được trông thấy tôi. Những đứa trẻ KHÔNG BAO GIỜ được trông thấy tôi. Điều đó sẽ làm hỏng hết mọi thứ. Bây giờ tôi phải đi"

Ni-cô-la nhảy lên xe và đi mất, với những tiếng leng keng quen thuộc của những chiếc chuông bạc và tiếng vun vút của chiếc roi dài bằng bạc.

Vài phút sau khi ông rời khỏi, Grinka đã đánh thức tất cả trẻ em trong trại. Ni-cô-la lẽ ra nên ở lại để thấy sự hân hoan trên những khuôn mặt gầy ốm khi chúng chạy nhào tới những cái cây, khám phá trên mỗi cây mỗi điều mới lạ để chỉ cho nhau.

"Những ánh sáng trên những cái cây bé nhỏ mà đã làm mọi thứ trở nên quá đẹp." Một đứa trẻ nói

"Không, những món quà mới đúng! Một đứa khác la lên. "Hãy nhìn cái con búp bê xinh đẹp tó có nè"

"Đẹp là nhờ trái cây và quả hạch" một đứa bé háu đói nhồi vào mồm với vẻ khoái trá.

"Tớ nghĩ mọi thứ đều quá đẹp như vậy bởi vì hôm nay là lễ Giáng Sinh mà" một cậu bé sáng suốt kết luận. "Đúng đúng, bởi vì lễ Giáng sinh" tất cả cùng la lên, nhảy múa vòng tròn.

"Còn đây là những cây Giáng sinh của chúng ta"

CHƯƠNG 10

Holly

Holveg, mọi người thường gọi là Holly là một cô bé nhút nhát thỉnh thoảng lại hay sợ cả bóng tối. Cô bé được chú ý vì có tài trồng hoa trong khí hậu hết sức khắc nghiệt và không có gì làm cho cô bé vui hơn việc đáp lại sự hào phóng của Ni-cô-la bằng cách biểu hoa cho ông. Một ngày nọ khi cắm hoa cho ông cô hỏi:

"Bác có sợ yêu tinh không?" Ni-cô-la đặt món đồ chơi đang làm xuống và quay khuôn mặt đầy ngạc nhiên hướng về cô gái nhỏ. "Yêu tinh!" ông la lên. "Bây giờ bác đã hơn sáu mươi tuổi rồi mà bác chưa bao giờ trông thấy yêu tinh cả. Chúng là gì hả Holly". Ông hỏi với giọng quan tâm. Holly trông có vẻ bối rối, một vẻ nghi ngại len vào trong giọng nói của cô bé, "Cháu cũng không biết đích xác" cô bé thú nhận, "nhưng cháu nghe kể về chúng và khi cháu nằm trên giường vào ban đêm, cháu chắc chắn cháu thấy có cái gì rón rén trong phòng cháu."

"Chúng hẳn là những cái bóng thôi mà" Ni-cô-la nói, "Bác chưa bao giờ bắt gặp yêu tinh hay ma cỏ gì cả" ông nói.

Holly trông có vẻ rất xúc động và nói: "Nếu cháu thấy một con yêu tinh trong phòng cháu, cháu sẽ nói ngay với nó là Ni-cô-la nói người không tồn tại hồi con yêu tinh già kia!"

Họ cùng cười và Ni-cô-la nói với cô bé đã đến giờ phải về nhà ăn tối. Những tháng mùa đông qua đi, khi mùa xuân đến, là lúc trồng hoa trở lại, Holly cảm thấy rất yếu. Suốt những tuần mùa hè, cô bé nằm mẹp trên giường, yếu hẳn đi vì sốt, không nhận ra một ai, kể cả Ni-cô-la mà cô bé yêu quý. Ông mang hoa đến cho cô bé, hy vọng rằng chúng có thể đem cái trí óc nhỏ bé lang thang quay trở về, nhưng cô bé chỉ đẩy chúng ra xa và tiếp tục mê sảng về những gã khổng lồ đen đúa và những con yêu tinh ghê sợ. Do bệnh, nên những nỗi sợ hãi mà cô bé đã quên lãng nay đã quay trở lại và với trái tim đè nặng Ni-cô-la nhận ra rằng những cuộc nói chuyện thân thiết của họ đã bị xóa sạch khỏi trí óc của cô bé. Một thời gian cô bé dần dần bình phục nhưng cơn sốt đã để lại cho cô gái một vóc dáng xanh xao nhỏ bé như lần đầu cô mang một bó hoa đến cho Ni-cô-la.

Holly buồn bã hơn trước. Mọi thứ dường như đen tối đối với cô bé, và những đêm của cô bé toàn những điều kinh hãi mặc dù Ni-cô-la đã giảng giải cho cô. Nhưng hơn bất cứ điều gì khác, ông lo lắng bởi vì sợ cô bé buồn khi không có hoa để mang đến cho ông. Holly thì khuôn mặt gầy ốm lên cửa sổ mắt đầy lệ nhìn khu vườn phía trước hoang vắng và lạnh lẽo.

Khi bọn trẻ đi ngang qua cổng nhà cô bé, họ vẫy tay thân ái với cô Holly vẫy lại và chùi nước mắt. Cô đẩy cánh cửa sổ mở ra và gọi: "Cái bụi cây gì xanh xanh trên xe cậu vậy Karl?"

Lũ con trai đến bên cửa sổ và Karl đưa một bó những cành hoa đỏ tròn tươi nằm trong chiếc lá xanh.

"Chúng đẹp làm sao!" Holly vỗ tay reo lên. Cặp mắt cô bé sáng lên. "Cậu lấy nó ở đâu vậy Karl?"

"Chúng tớ thấy nó trong rừng rậm. Nó phát triển tươi tốt như thế này cả trong mùa đông nhưng tớ không biết gọi tên nó là gì"

"Ồ, nó đẹp quá" Holly lại nói, "nhưng, nhưng cậu nói nó ở trong rừng sâu?"

"Ừ; Karl trả lời, "đó là nơi tối hoàn toàn. Mặt trời gần như khó xuyên qua những đám cây đó và nếu cậu mà lạc trong ấy tớ đoán là cậu sẽ lạc mãi mãi"

"Đúng thế" một cậu bé khác thêm vào. "Tớ nói với cậu là tớ sẽ không bao giờ vào đó một mình", rồi những đứa trẻ vẫy vẫy những chiến lợi phẩm, từ giã Holly đang phác họa bức tranh những cành hoa đỏ thắm trong trí tưởng tượng. Ni-cô-la sẽ yêu thích những bụi cây xinh xắn đó. Nhưng rừng thẳm! Cô bé rùn vai.

"Ắt hẳn là có đủ những điều khủng khiếp ở đó" cô bé nghĩ "những con thú hoang và những tiếng động khác thường và có thể phía sau những rừng cây còn có những con yêu tinh!"

Holly khẽ run và chợt nhớ lại hình ảnh chính mình lúc đang ở trong nhà của Ni-cô-la cô bé đã nói: "Cháu sẽ nhìn nó và nói, Yêu tinh, Ni-cô-la nói rằng người không tồn tại". Holly bưng mặt nói "Ồ giá như mình có thể làm điều đó" cô bé gần như nức nở. "Ni-cô-la nói khi làm điều gì mình thật sự sợ hãi thì can đảm hơn khi mình không sợ gì hết. Nhưng đó thật là một nơi kinh khủng. Ngay cả tụi con trai cũng sợ không dám đến đó một mình. Nhưng mình sẽ không có hoa cho ông trong khi ông ấy lại quá tốt với mọi người mà mùa xuân thì còn lâu mới đến.

Vì vậy cô bé ngồi đó một lúc lâu, đầu óc đi từ quyết định này đến quyết định khác. "Có thể sẽ có vài ánh nắng mặt trời trong rừng và nếu như mình đi thật nhanh và tìm thấy những cành hoa đỏ thắm ấy nhanh chóng, có lẽ mình sẽ trở về trước khi trời tối. Mình sẽ đi làm ngay"

Cô bé chạy thật nhanh lấy chiếc áo choàng trước khi cô có cơ hội thay đổi quyết định, trước khi mẹ cô từ làng trở về.

Ni-cô-la đang làm việc ngược lên thấy một bóng dáng nhỏ chạy như bay dọc theo con đường bên cạnh nhà ông dẫn vào rừng.

"Trông giống như Holly". Ông giật mình nghĩ ngợi. "Không, không thể. Nó chưa khỏe mà. Hơn nữa", ông lắc đầu buồn bã "Con bé khốn khổ sẽ rất sợ hãi khi phải đi vào rừng khi trời đã tối và có những con yêu tinh" ông nói và cười khúc khích.

Tuy nhiên một giờ sau đó, ông bị gián đoạn công việc vì bà mẹ điên cuồng của Holly "Ồ, tôi nghĩ nó ở đây" bà khóc.

"Khi tôi về đến nhà, thấy là nó đã đi, tôi chắc là sẽ tìm thấy nó ở đây với bác. Nó vẫn còn rất yếu, và nhìn kìa, tuyết bắt đầu rơi rồi!"

Ni-cô-la vội kéo chiếc áo choàng màu đỏ và chiếc mũ lông. "Tôi sẽ tìm thấy cháu, bác đừng lo" Ông nhìn ra ngoài bầu trời chiều đã ngả sang màu xám xịt đầy những đám mây. Trên không đã đầy những bông tuyết rơi lả tả.

"Tôi biết phải tìm ở đâu" Ni-cô-la nói. "Tôi sẽ lấy chiếc xe trượt nhỏ với Vixen và chúng tôi sẽ đem được Holly trở về trước khi tuyết phủ ngập đường.

Trong khi ấy Holly đã tìm thấy những cành hoa đỏ; cô sung sướng nhìn thấy những bụi cây rực rỡ và gần như quên hết những gì khủng khiếp có thể ẩnấp đằng sau thân cây không lồ, cũng như ẩn nấp trên cành cây đang chực đổ ập xuống người cô. Cô hái một ôm hoa to tướng và bắt đầu quay về, tim cô bắt đầu đập thình thịch khi ánh sáng trong rừng càng lúc càng mờ dần.

Khi cô bé bắt đầu chạy, tuyết xoáy thành một màn sương trắng xung quanh cô, Gió thổi xuyên qua những nhánh cây và gào thét trên những ngọn cây, gió níu chiếc áo choàng của cô bé và quẩn xung quanh đầu cô, làm cho cô bé nghĩ đến bàn tay ma đang cố níu kéo cô lại cái nơi

khủng khiếp này.

Cô bé chạy càng lúc càng nhanh, cánh tay cô ôm chặt lấy những cành hoa, đầu cúi xuống để tránh gió, chân cô chạy thoăn thoắt trên những tảng đá và những gốc cây ẩn trong tuyết. Cô thở hổn hển và mặc dù gió buốt cô bé vẫn cảm thấy đầu mình càng lúc càng nóng hơn. Tim cô bé đập thình thịch mạnh đến nỗi cô tưởng chừng như nó muốn thoát ra khỏi lồng ngực.

"Mình không trông thấy gì hết" cô bé nức nở. "trời thì càng lúc càng tối đen. Mình không thể nhắc chân lên nữa, những cái cây sẽ ngã lên mình mất thôi. "Ôi" cô bé thét lên thật to khi cặp mắt kinh hoàng của cô nhìn thấy một hình dáng khổng lồ lù lù hiện ra sau màn tuyết. Cô nhắm mắt lại và ngã xuống ngất xỉu trước Ni-cô-la và Vixen

Khi cô bé mở mắt ra cô thấy mình đang ở trong nhà Ni-cô-la và nằm trong vòng tay mẹ. Khuôn mặt của Ni-cô-la hiền từ đang nhìn cô một cách lo âu.

"Những bông hoa của tôi đâu rồi" câu hỏi đầu tiên của cô bé. "Cháu đã đi vào trong rừng sâu để lấy hoa cho bác. Chúng đâu rồi?"

Ni-cô-la đặt những nhánh hoa đỏ rực lên tay cô bé "nó đây này cô bé yêu quý. Cháu mang nó về cho bác sao?"

"Vâng, cháu rất đã sợ nhưng cháu biết giờ đây cháu không bao giờ sợ hãi nữa."

Ni-cô-la chùi những giọt nước mắt "Lẽ ra thì cháu không nên đi ra ngoài sớm sau khi vừa ốm dậy, nhưng bác rất yêu những bông hoa này. Tên chúng là gì thế?"

"Cháu không biết, nhưng cháu thích chúng vì chúng nhắc cho cháu nhớ về bác, tròn, đỏ và sáng" Cô bé nói với một nụ cười tinh nghịch.

"Thật là buồn cười" Ni-cô-la trả lời, "chúng sẽ góp phần làm cho bác nhớ đến cháu, rất can đảm đi vào trong bóng tối và giá lạnh. Những bông hoa đỏ này có một màu đỏ thắm của lòng can đảm, vì vậy bác nghĩ bác sẽ đặt tên cho chúng và từ nay chúng sẽ có tên là Holly"

CHƯƠNG 11

Chiếc vớ cuối cùng

Nhiều năm trôi qua và giờ đây Ni-cô-la rất giàu có, mặc dù ông đã chia sẻ tất cả những gì ông có với bạn bè trong làng. Mỗi buổi sáng lễ Giáng Sinh bọn trẻ thức dậy để tìm những chiếc vớ của chúng đầy những đồ chơi và bánh kẹo. Những gia đình nghèo hơn cũng có được thực phẩm như những con gà, rau quả và thịt bò, và thường khi có những gói quần áo ông đặt trước cửa nhà họ.

Nhưng như các bạn nghĩ, mỗi năm ông trở nên yếu hơn và dân làng, những người yêu mến kính trọng ông rất lo lắng về điều đó. Mỗi buổi sáng ngày Giáng Sinh khi lũ trẻ hớn hỏ lấy quà từ trong vớ, những ý nghĩ sợ hãi trong tim bố mẹ chúng là: "Không biết Giáng sinh năm sau ông ấy có còn ở bên chúng ta không"

Một vài ngày trước một Lễ Giáng Sinh nọ, một số dân làng đến thăm Ni-cô-la với đề nghị. "Chúng tôi nghĩ thế này, Ni-cô-la ạ" một ông nói với vẻ hơi ngần ngại, "chúng tôi nghĩ rằng trời quá lạnh để đi ra ngoài trời bỏ quà vào trong những chiếc vớ, đặc biệt là khi có năm đến sáu đứa trẻ trong một gia đình, vậy tốt hơn là bọn trẻ đặt những chiếc vớ của nó bên cạnh lò sưởi"

"Lúc đó bác có thể đến và ngồi bên cạnh lò sưởi và tranh thủ thời gian hành động", một người đàn bà tử tế nói.

Ông già Ni-cô-la ngược lên và mỉm cười. Ông đặt tay lên vai người đàn ông. "Hà hà. Các bạn thật tử tế khi đến đây để nói cho tôi biết cách làm việc", ông đùa. "Làm tôi nhớ lại lúc ngày xưa bỏ đồ vào trong chiếc túi thêu cho các bạn khi các bạn còn nhỏ hơn bọn trẻ bây giờ. Thế rồi mọi thứ đã thay đổi khi chúng bắt đầu đặt những chiếc vớ thay vì những cái túi và giờ đây các bạn lại muốn tôi thay đổi một lần nữa, đặt đồ chơi ở trong nhà. Vậy là, tôi cho rằng chúng ta phải theo kịp thời đại và nếu các bạn nghĩ tốt hơn là đặt bên trong thì tôi sẽ đặt ở bên trong".

Vì vậy từ đó ông già Ni-cô-la lặng lẽ rón rén vào trong ngôi nhà những đêm trước lễ Giáng Sinh, ngồi trước lò sưởi, chậm rãi bỏ đồ chơi vào trong chiếc vớ. Bọn trẻ thường để cho ông uống một ly sữa và ăn bánh khi chúng biết là ông đã trải qua một đêm dài với công việc thật mệt nhọc.

Vào trước một đêm Giáng sinh nọ, ông già Ni-cô-la cảm thấy thật khó nhọc để đi từng nhà. Ngọn lửa ấm làm cho ông uể oải buồn ngủ và những khúc xương già nua đau rã rời khi ông mệt mỏi đứng dậy để đi tiếp. Ông chậm chạp đi từ nhà này đến nhà khác đến khi, sung sướng thay, ông đã đến trạm dừng cuối cùng, lưng ông đau vì mang cái bao tải, đầu cúi xuống vì mệt nhọc, tim ông đập nặng nề, ông chợt nhận ra mình đã quá già. Công việc mà nhiều năm về trước ông đã làm với lòng nhiệt tình giờ đây gần như quá sức đối với ông. Ông thả người xuống chiếc ghế cạnh lò sưởi với cái thở dài thườn thượt của sự thư giãn và đó là thời gian dài, trước khi ông có thể hồi phục sức lực đủ để bỏ đầy những cái vớ. Thậm chí ông đã làm việc đó rất chậm chạp và đau nhói khi phải với tay xuống đáy bao tải, mỗi lần cúi ra đều rất khó khăn. Ông hoàn thành xong 4 trong số 5 cái vớ cuối cùng, nhưng đến cái thứ 5 còn trống không trong tay thì ông đã cảm thấy buồn ngủ.

Một giờ sau đó ông giật mình thức dậy khi có bàn tay ai đó lay ông.

"Ông không sao chứ Ni-cô-la" một giọng hỏi lo âu, "Cháu chỉ đến để xem lò sưởi đã cháy hết

chưa thì thấy ông vẫn còn ở đây. Trời sắp sáng rồi."

Khi đó Ni-cô-la cựa mình đứng dậy một cách mệt mỏi. "Ừ nhỉ, đã đến Lễ Giáng Sinh rồi mà ta chưa hoàn tất công việc của mình"

"Đừng bận tâm. Cháu sẽ bỏ vào chiếc vớ cuối cùng giúp bác." Người đàn ông nói. "Bác để những quà tặng rồi về nhà ngủ đi, nhưng phải nhanh nhanh lên trước khi tụi nhỏ thức dậy và thấy bác"

Ni-cô-la nghĩ đến chiếc giường tiện nghi ấm áp của mình và trao chiếc vớ cùng những quà tặng rồi mệt mỏi về nhà.

Một phút sau đó một chú bé nhỏ thức dậy trong bộ py-ja-ma đứng ngay giữa cửa. "Bố đang làm gì thế? Cậu bé hỏi với giọng thất vọng. "Con nghĩ là Ni-cô-la vẫn cho chúng con đồ chơi"

Cậu bé sắp khóc nhưng người cha đã đoán chắc với nó: "Ni-cô-la của con già rồi" cha cậu nói, "và thỉnh thoảng những người cha như bố phải phụ cho ông, nhưng hãy nhớ, Ni-cô-la chính là người để lại đồ chơi cho các con"

"Thế thì được rồi" cậu bé nói. "Thế thì điều ấy không đến nỗi buồn cười nếu như nghĩ đó là cha hoặc mẹ bỏ những món quà tặng đó."

"Con không nên nói thế" người cha nghiêm khắc nói, "và con không bao giờ được nghi ngờ Ni-cô-la Ông ấy sẽ bị tổn thương khi một đứa trẻ nghĩ rằng ông đã không bỏ đồ chơi vào trong chiếc vớ và ông sẽ không bao giờ đến nhà cậu bé ấy nữa. Con không muốn điều khủng khiếp ấy chứ?"

"Vâng" cậu bé thì thầm với giọng sợ hãi. "Giáng sinh sẽ ra làm sao nếu không có Ni-cô-la "

CHƯƠNG 12

N i Cô La ngủ

Holly đã không còn là cô bé Holly nữa mà đã trở thành cô gái trẻ mảnh khảnh duyên dáng từ lâu đã quên mất những điều đáng sợ thời tuổi thơ. Cô vẫn tiếp tục công việc mang hoa đến cho người bạn già của mình và mỗi đêm trước ngày Giáng Sinh cô vẫn đi vào trong rừng tối hái những bông hoa holly để trang hoàng cho nhà của Ni-cô-la vào ngày Giáng Sinh.

Vào giữa trưa, khi cô đến ngôi nhà, cô nhận thấy sao im lặng và trống vắng như không có Ni-cô-la làm việc nơi chiếc ghế dài và không có khói tỏa ra từ ống khói.

Cô bước nhẹ nhàng vào trong ngôi nhà lạnh giá và khẽ mở cửa phòng ngủ của ông,

"Làm sao mà ông quá mệt mỗi đến nỗi nằm ngủ với bộ áo quần này." Cô khẽ nói một mình. Bởi vì dáng dấp khuôn mặt tròn nằm đó, vẫn còn mặc bộ màu đỏ, đôi ủng màu đen và chiếc mũ vẫn còn đội trên đầu. "hoa holly của ông đây" cô gái thì thầm, cúi người về phía Ni-cô-la.

Thế rồi với một tiếng thét cô đánh rơi những nhành hoa đỏ trên người ông và chạy ra ngoài một cách hoảng hốt. Đó giây phút Holly nhận ra những gì phải đến đã xảy ra và cô đứng cạnh ông nức nở, "Ni-cô-la tội nghiệp. Sao ông lại phải chết đi Tất cả chúng cháu đều yêu mến ông rất nhiều mà." Cô nhẹ nhàng sắp những bông hoa holly xung quanh giường rồi chạy ra ngoài trời tuyết nước mắt chảy dài trên mặt, cô gọi to những người dân làng.

Vài người chạy đến lắng nghe cô nói. Những người đàn bà thì thầm nức nở, "Ông ấy đã mất rồi" và ôm thật chặt những đứa trẻ của họ, như thể để an ủi chúng vì chúng đã mất một người bạn thân yêu nhất. Những người đàn ông tránh nhìn vào mắt nhau vì không người đàn ông nào muốn thấy những giọt nước mắt. "Vâng, ông chết rồi" họ cùng thở dài hết sức thương cảm.

"Ai chết thế mẹ" Ni-cô-la phải không?" bọn trẻ hỏi.

"Ông sẽ không đến thăm chúng ta vào Giáng Sinh nào nữa phải không?"

Và các ông bố bà mẹ phải quay đi vì họ không dám nói ra câu nói đáng sợ ấy, "Ừ Ni-cô-la chết rồi".

Những chiếc chuông rung lên, ngôi làng tràn ngập bóng tối đêm Giáng Sinh đó. Vixen và gia đình của chúng rên rỉ trong chuông, những bông hoa holly đỏ rực vẫn nằm đó, trên trái tim nhân hậu trong bộ đồ màu đỏ.

CHƯƠNG 13

Ông Già Nô en ra đời

Sau cái chết của Ni-cô-la vào sáng Giáng Sinh, năm tiếp theo là năm rất buồn đối với toàn thể dân làng. Họ đặt Ni-cô-la yên nghỉ dưới lùm thông gần nơi bọn trẻ nô đùa với ông những năm tháng qua. Tám con nai đã không còn ở trong chuồng sau ngôi nhà trống vắng ấy nữa, mà được Kây-ti đem về ngôi nhà lớn trên đồi. Nhiều tháng qua, nhiều bà mẹ nhặt những con búp bê gỗ trên sàn và lặng lẽ chùi bụi trên khuôn mặt của nó với đôi mắt ngấn lệ bởi vì trái tim quảng đại ấy đã làm nên món đồ chơi nhỏ bé với tình yêu thương vô cùng. Ngay cả trong óc những đứa bé nhỏ nhất dần dần cũng phát hiện ra Ni-cô-la đã chết và chúng sẽ không có quà trong vớ vào ngày Giáng Sinh. Bọn chúng khóc chút ít, nhưng dần dần hình ảnh ông già mập mạp mờ nhạt trong tâm trí chúng Năm ấy trôi qua đến khi lại bắt đầu mùa Giáng Sinh.

"Mẹ Ơi, chúng ta có treo vớ nữa không?"

"Không con ạ. Con quên rằng Ni-cô-la không còn đến đây nữa và không thể bỏ quà vào vớ của con sao?"

Câu hỏi và câu trả lời giống nhau trong tất cả các ngôi nhà trong làng vào đêm trước ngày Giáng Sinh đó.

Khắp làng, trẻ em đi ngủ một cách buồn bã và không còn treo vớ chúng nữa, chỉ trừ một cậu bé, Stephen, người không muốn tin rằng Ni-cô-la sẽ không đến. Cậu làm bố mẹ ngạc nhiên khi lặng lẽ đem treo chiếc vớ như mọi Giáng Sinh trước cậu đã làm.

"Nhưng mà Stephen, ông ấy chết rồi" mẹ cậu nói. "Ông không thể đến đâu"

"Dĩ nhiên là ông sẽ đến" Stephen trả lời với giọng quyết đoán, "Chúng ta phải để lò sưởi cháy cho ông".

Vì vậy đêm đó, tất cả mọi nhà đều đóng cửa và tắt lửa, chỉ trừ nhà Stephen, nơi có một chiếc vớ đơn độc treo bên ánh lửa bập bùng.

Ngay sau nửa đêm, Holly thức giấc. "Mình nghĩ mình nghe thấy tiếng chuông và bày nai." Cô nói ngái ngủ. "Chắc là một giấc mơ", cô trở mình rồi lại rơi vào trong giấc ngủ.

Buổi sáng Giáng Sinh đó trời trong và sáng, ngôi làng im lìm nằm trong chiếc chăn bằng tuyết dày.

Bỗng dưng sự yên tĩnh bị phá vỡ vì tiếng la khi một ngôi nhà mở cửa: "Ông đã ở đây" Stephen kêu lên.

"Ông đã ở đây. Nhìn vớ của tôi đây này! Nó đầy quà như Giáng Sinh lần trước và có một chiếc xe trượt tuyết mới cạnh bệ lò sưởi nữa. Tôi biết mà. Mọi người hãy xem, đây đi, đây đi, Ni-cô-la đã ở đây."

Đàn ông, đàn bà, trẻ em nhảy khỏi giường để xem cái gì đang âm ỉ, những đứa trẻ nhảy ngay đến đồ chơi mà chúng chưa từng thấy. Những đồ chơi được đặt quanh lò sưởi, trên bàn, trên ghế và thậm chí bên cạnh giường ngủ của chúng" Toàn bộ dân làng mở cửa và đổ ra đường, bọn trẻ lôi những chiếc xe trượt mới chất đầy những đồ chơi xinh đẹp chưa từng thấy.

"Cậu thấy cái này chưa, nhìn chiếc thuyền của tớ này!"

"Chắc ông phải xuống từ ống khói khi ông thấy cửa đóng. Có một ít mờ hóng trên sàn nè."

"Kỳ diệu nhỉ? Đây là một Giáng Sinh hạnh phúc mà chúng ta chưa bao giờ có!"

"Bé Stephen có một cây thông trong chậu, trang hoàng với những quà tặng, trái cây và nến, giống như cây mà bọn trẻ Gipxy có nhiều năm về trước"

"Ừ, Stephen nói, có một cây lớn, có ngôi sao sáng trên chóp"

"Đó là do Stephen tin vào ông" chúng nói và hổ thẹn với chính mình, "Nhưng bây giờ chúng mình cũng tin"

Một bà già đang ngắm tất cả những khuôn mặt hạnh phúc, bà nói với giọng vỡ ra, "Ông là một vị thánh".

"Vâng, giờ đây Ông đã là Thánh Ni-cô-la", bọn trẻ cùng reo lên và toàn thể dân làng đồng thanh hô lên, "Thánh Ni-cô-la! Thánh Ni-cô-la!"

Một giọng trẻ con ngọng ngịu cũng hòa theo "Xánh Kơ Lô"

"Giờ đây chúng ta đã tin" bọn trẻ và bố mẹ chúng nói với nhau

"Làm sao Thánh Ni-cô-la có thể quên chúng ta được. Chúng ta tin rằng Người sẽ đến thăm tất cả chúng ta vào Lễ Giáng Sinh miễn là còn có một trẻ em trong làng"

"Trong làng ư " bé Stephen nói theo, " phải nói là toàn thế giới rộng lớn này mới đúng" cậu bé la lên với vẻ chiến thắng.

Hết

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>